

е; послѣ заржча да го затворатъ въ тѣм-
ницѣ-тѣ и да го пазатъ наздраво.

Въ то врѣмя доде тамъ нѣкой си Мар-
заванъ, князь Персидскый, кой-то извѣ-
стенъ зарадъ жъника (хапѣзина), заповѣ-
да да мѣ го доведѣтъ свързанъ. Свѣтый
доведенъ, не направи князю никъкъ по-
чить, какъ-то що е обичай у Персы-тѣ да
поколѣничатъ прѣдъ князеве-тѣ си. Мар-
заванъ, откажъ-то го изгладъ доволно, запы-
та го: кой си ты, и отдѣ си? какъ-тѣ зо-
вѣтъ? — Азъ съмъ Христіанинъ, отговори му
прѣподобный смѣло; ако ли искашь да сѣ на-
учишь рожденіе-то ми, Персіанинъ съмъ отъ
Разенско село Расенъ; азъ съмъ кыльвзлхъ и
войнъ, първо-то ми има кѣше Магѣдатъ,
а нынѣ по Христіанскы, Атанасій. Тогава
Князь-тѣ Марзованъ захвана да го свѣт-
тѣва да сѣ остави отъ таквасъ глѣпость,
като сѣ врычаше да му подари конѣ, пары
и всичко що-то иска много. Нъ свѣтый, безъ
да сѣ посвени, издѣма мѣ право-то; а кога-
то князь-тѣ мѣ рече: не бойшь ли сѣ ты
отъ царѣ, кой-то ако сѣ наѣчи за тебѣ,
ще заповѣда да тѣ распнѣтъ? — Какво има